

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Παρασκευήν, 23^{ην} Ὀκτωβρίου / 5^{ην} Νοεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ θρονική ἐορτή αὐτοῦ, ἥτοι ἡ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκεται ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἦτο κατά τόν νόμον ἀδελφός τοῦ Κυρίου καί «κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου πρῶτος Ἱεράρχης καί ποιμήν καί διδάσκαλος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν». Εἶναι ὁ συγγραφεύς τῆς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ Καθολικῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους τῆς Διασπορᾶς. Εἶναι ὁ συγκαλέσας τὴν πρώτην Ἀποστολικὴν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων (49 μ.Χ.), εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τῆς εἰσηγήσεως αὐτοῦ ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν ἐθνικῶν εἰς αὐτήν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει περὶ αὐτοῦ: «ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ οἶδα, εἰ μὴ Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. 1,19). Ὁμολόγησε τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ καί διὰ τοῦτο οἱ ἄρχοντες Ἰουδαίων ἐκρήμνισαν αὐτόν ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ ὡς ἀποστόλου καί ἱερομάρτυρος ἐτελέσθη εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν αὐτοῦ, τὸν μετὰ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, Ἑσπερινός ἀφ' ἐσπέρας χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συνιερουργούντων Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Στεφάνου καί π. Νήφωνος, τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Γεωργίου Μπαράμκη καί ἄλλων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεὼν καί τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Ἁγίας Σιών καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὑπὸ τὸν κ. Ριμόν Κάμαρ, καί θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡουχίου καί τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Πέλλης κ. Φιλουμένου καί Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Νεκταρίου καί π. Κλαυδίου, τῶν Πρεσβυτέρων τοῦ Ναοῦ π. Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Γεωργίου Μπαράμκη, καί ἄλλων Ἱερέων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καί τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Ἁγίας Σιών δεξιὰ ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τὸν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερὰ ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί προσευχομένων τῶν μελῶν τῆς ἐνορίας ταύτης.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται ἐλληνιστί:

«Ὁ δέ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας καί παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται», (Ἰακ. 1,25), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου «δούλου τοῦ θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἰακ. 1,1), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ ναῷ αὐτοῦ, τῷ παρακειμένῳ παρὰ τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν σεπτὴν μνήμην αὐτοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ, δηλονότι τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ.

Χαίρει καί ἀγάλλεται ἡ ἀγιογραφικὴ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τό κατοικητήριον τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῇ τελουμένη ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ θεσπεσίου Ἰακώβου τοῦ καί ἀναδειχθέντος πρώτου Ἱεράρχου, ποιμένος καί διδασκάλου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καί πιστοῦ οἰκονόμου τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν. Οὗτος ἐπωνομάσθη δίκαιος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὁσιότητα καί δικαιοσύνην. Τοῦτο ἐξάλλου μαρτυρεῖ καί ἡ περί τῆς ἀληθοῦς σοφίας διδασκαλία αὐτοῦ λέγων: «Ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἄγνή ἐστὶ, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος. Καρπὸς δέ δικαιοσύνης εἰρήνη σπεύρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην», (Ἰακ. 3, 17-18).

Κατὰ δέ τὸν Εὐσέβιον Καισαρείας Παλαιστίνης, ὁ δίκαιος Ἰάκωβος ὑπέστη μαρτυρικόν θάνατον διὰ τό κήρυγμα αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς κάθηται ἐκ δεξιῶν μεγάλης δυνάμεως, τούτέστιν τοῦ θεοῦ Πατρός, καί μέλλει ἔρχεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐν προκειμένῳ ὁ Εὐσέβιος παραθέτει τὴν σχετικὴν ἀναφοράν τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας ἔχουσαν οὕτως: «Ἰακώβῳ τῷ δικαίῳ καί Ἰωάννῃ καί Πέτρῳ μετὰ τὴν ἀνάστασιν παρέδωκε τὴν γνῶσιν ὁ Κύριος· οὗτοι τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις παρέδωκαν ... δύο δέ γεγόνασιν Ἰάκωβοι, εἷς ὁ δίκαιος, ὁ κατὰ τοῦ πτερυγίου βληθεὶς καί ὑπὸ γναφῆς ξύλῳ πληγεὶς εἰς θάνατον, ἕτερος δέ ὁ καρατομηθεὶς», (Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστορία Β,23).

Ὁ δίκαιος Ἰάκωβος μετὰ παρρησίας ἐκήρυττε ὅτι ὁ μόνος τέλειος νόμος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τό Εὐαγγέλιον τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς προαναγγελθείσης ὑπὸ τοῦ Προφήτου Ἱερεμίου λέγοντος: «Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καί διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καί τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινὴν» (Ἱερεμίου 31,31).

Ὁ τέλειος οὗτος νόμος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Καινῆς Διαθήκης, διακρίνεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὸν ἐκτελοῦντα αὐτόν (=τόν νόμον). Διό καί ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος λέγει: «ὁ δέ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας καί παραμείνας ... οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται», (Ἰακ. 1,25).

Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Ἀδελφοθέου ὁ Οἰκουμένιος λέγει: «εἰπὼν νόμον τέλειον ἐπήνεγκε τὸν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ἐλευθερίαν ἐπίσημον [=διακριτικόν σημεῖον] αὐτοῦ ποιούμενος. Ὁ γάρ κατὰ Χριστόν νόμος, τῆς περὶ πᾶν τό σαρκικόν ἀπαλλάξας δουλείας ... ἐν ἐλευθερίᾳ καί ἀνέσει τὸν προσιόντα [= τὸν προσερχόμενον] καθίστησι». Μέ ἄλλα λόγια, ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ ἱερώτατός Παῦλος ἐπανειλημμένως ποιεῖται μνηΐαν «τῆς ἐλευθερίας ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλ. 2,4). Διό καί παραγγέλλει λέγων: «τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἧς Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνεχεσθε»,

(Γαλ.5,1). Ὁ δέ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος λέγει: «ὅτι οὕτως ἐστί τό θέλημα τοῦ θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τήν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν· ὡς ἐλεύθεροι, καί μή ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τήν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι θεοῦ», (Α΄ Πέτρ. 2, 15-16). (Διότι ἔτσι εἶναι τό θέλημα τοῦ θεοῦ, μέ τήν ἀγαθοεργίαν νά ἐπιβάλλετε σιωπήν εἰς τήν ἄγνοιαν τῶν ἀνθρώπων πού σᾶς κατηγοροῦν, χωρίς νά γνωρίζουν ποῖοι εἶσθε. Ὑποταχθῆτε σάν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ἀπό τήν κακίαν καί ἀπό κάθε ἄτοπον καί ὅχι σάν ἄνθρωποι πού ἔχουν τήν ἐλευθερίαν ὡς πρόφασιν τῆς κακίας καί τῆς ἀπαθείας, ἀλλά σάν δοῦλοι θεοῦ).

Ἐλεύθερος ἐν Χριστῷ κατά τόν θεσπέσιον Ἰάκωβον, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος «οὐκ ἀκροατής ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλά ποιητής ἔργου», (Ἰακ. 1,25). Κατά δέ τόν ψαλμωδόν, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φυλάσσει τάς ἐντολάς τοῦ Κυρίου θά ἔχη ἀμοιβήν μεγάλην. «Τά κρίματα Κυρίου ἀληθινά, δεδικαιωμένα ἐπὶ τό αὐτό. Καί γάρ ὁ φυλάσσων αὐτά ἀνταπόδοσις πολλή», (Πρβλ. Ψαλμ. 18, 10-12). Κατά τόν σοφόν Παῦλον «καί αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ», (Ρωμ. 8,21).

Ἀξιοσημειώτως ὁ κατά τῶν Ἀρειανῶν λόγος τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὅτι ὁ Υἱός τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος δέν εἶναι ἐξ ἐκείνων πού στενάζουν ἢ ἔχουν ἀνάγκην ἐλευθερίας, ἀλλ' αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος νιοθετεῖ καί ἐλευθερώνει τά πάντα. «Εἰ δέ πᾶσα μέν ἡ κτίσις συστενάζει ἐλευθερίας χάριν τῆς ἀπό τῆς φθορᾶς τῆς δουλείας, ὁ δέ Υἱός οὐκ ἐστί τῶν στεναζόντων οὐδέ τῶν δεομένων ἐλευθερίας ἀλλ' αὐτός ἐστιν ὁ νιοποιῶν καί ἐλευθερῶν τά πάντα».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι «ὁ τέλειος νόμος τῆς ἐλευθερίας» δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ἀπό αὐτόν τοῦτον τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ ὁποῖου μαθητής, μάρτυς τῆς ἀληθείας καί ἀπόστολος ἀνεδείχθη ὁ σήμερον τιμώμενος δίκαιος Ἰάκωβος ὁ ἐπικληθεὶς ἀδελφόθεος, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Ὡς Ἱεράρχης πρῶτιστος, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφός Ὑποφήτης, καί Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρά πάντας πλουτήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, ἀδελφός τοῦ Κυρίου, νῦν πρός αὐτόν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης, παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἵτει πταισμάτων.»

Ἡμεῖς τούς ἐορτάζοντας τό σεπτόν σου μνημόσυνον, Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ καί μάρτυς Ἰάκωβε δίκαιε, ἐλευθέρωσον ἐκ τῶν συνεχόντων πταισμάτων πρεσβεύων μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, τῇ συνοδείᾳ τῶν Ἀγιοταφίτῶν Ἀρχιερέων καί Ἀρχιμανδριτῶν διά τῶν ἐσωτερικῶν βαθμίδων τοῦ Ναοῦ καί διά τῆς κεντρικῆς πύλης τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα ἐγένετο καί ἡ διανομή τῶν ἀρτιδίων εὐλογίας ὑπό τῆς ἀρτοποιοῦ μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τό Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε πάλιν ὡς ἔπεται:

«Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ· ... τήν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τήν ἀλήθειάν σου καί τό σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τό ἔλεός σου καί τήν ἀλήθειάν σου ἀπό συναγωγῆς πολλῆς», (Ψαλμ. 39, 10-11) , ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εὐφραίνεται σήμερον ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί δικαίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Καί τοῦτο διότι, Αὐτός οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ὁ ἀρχηγός καί τελειωτής τῆς πίστεως ἡμῶν» (Ἑβρ. 12,2) ἀνέδειξεν Ἰάκωβον τόν θεσπέσιον πρῶτον Ἱεράρχην καί ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί διδάσκαλον καί πιστόν Οἰκονόμον τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν.

Ἡ συμβολή τοῦ δικαίου Ἰακώβου ἀφ' ἑνός μέν εἰς τήν ἐν τῷ κόσμῳ διοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς συνάξεως τῇ Ἀποστολικῇ Συνόδου εἰς Ἱεροσόλυμα (Πρβλ. Πράξ 15,6) καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τόν Εὐαγγελισμόν τόσον τῶν κατὰ σάρκα συγγενῶν αὐτοῦ (Ρωμ. 9,3) ὅσον καί τῶν ἐθνῶν ὑπῆρξε καθοριστική, διό καί ὁ θεῖος Παῦλος ποιεῖται μνηΐαν τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τήν μετάβασίν του εἰς Ἱεροσόλυμα «ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον, εἰ μή Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. 1,19).

Τήν ἀποστολικήν αὐτοῦ αὐθεντίαν καί τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πρεσβυτέρου, δηλονότι τοῦ Πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεσφράγισε τό ὑπέρ τοῦ Εὐαγγελίου ἐκχυθέν αἷμα αὐτοῦ, γενόμενος οὕτω συμμάρτυς τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ Μετριότης ἡμῶν, ἐλέω θεοῦ κατασταθέντες διάδοχος τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, κατήλθομεν εἰς τόν παρά τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως κείμενον ἐπώνυμον Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσαμεν εὐχαριστιακὴν Πατριαρχικὴν θεϊάν Λειτουργίαν, περιστοιχούμενοι ὑπὸ τῶν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καί τιμίων μελῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Σημειωτέον ὅτι ἡ σημερινή ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τόν ἐκκλησιαστικόν θεσμικόν αὐτῆς χαρακτήρα, ἀλλά κυρίως εἰς τήν ἀδιάκοπον ἱστορικὴν μαρτυρίαν τῆς πρωτογενοῦς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἰουδαίῳ – Χριστιανικῇ καί Ρωμαιορθοδόξῳ Κοινότητι.

Διό καί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία εὐγνωμόνως βοᾷ καί λέγει: «Σέ, Κύριε, φωνῇ ἐλευθέρᾳ ἐκήρυξεν ὁ δίκαιος ἀδελφός σου, μιμητής τε τοῦ πάθους ἐγένετο κτεινόμενος».

Ἡμεῖς καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «εὐφραίνεται ἐπὶ σοί ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· σύ μου ἰσχύς Κύριε καί καταφυγή καί στερῆμα», Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος παρέδωσε τάς κλεῖδας τοῦ Ναοῦ εἰς τούς Ἐπιτρόπους αὐτοῦ καί ἠυλόγησεν αὐτούς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς